

своя старъ другаръ, съ когото години е бродилъ планината и далечнитъ Анадолски кърища. Опрѣлъ глава на крака на дѣда Кръця, Мърчо дълбоко вдишва сладката миризма на вмирисанитъ на овчи торъ царвули и се унася въ сладка дрѣмка. Навремени се стрѣска, проскимтява или изрѣмжава въ съня си и пакъ притихва. Види се, близостта на стария овчаръ и овчата миризма му навѣватъ сънища. Понѣкога вдига глава, разтърсва орѣзанитъ си уши, които по края никога не заздравяватъ, и прогонва зелената муха, която го е издебнала и се е впила въ нѣкоя пукнатина на ухото му. Една тъмночервена капка кръвъ избликва отъ мѣстото, кждето е била мухата. Мърчо присѣга съ единия си кракъ, чеше се дълго, после намѣства муцуната си на друго мѣсто на царвула и отново се унася:

Та — думамъ ви. Ако въ такова време сварите стария овчаръ, попитайте го за Мърча. Той ще се усмихне, ще покаже посинѣлитъ вѣнци на беззжбата си уста и ще рече:

— То, нашата пословица съ Мърча е дълга, ами присегни за онзи камъкъ и седни. Откоleshни работи сж нашитъ. Видѣли сме ние съ Мърча и харно и лошо. И какво лошо сме видѣли ние съ моя старъ другаръ! Да ти разправамъ, та чудомъ да се чудишъ. Какво е сега овчарлъкътъ? Играчка. Днесъ презъ три баира я срещнешъ вълкъ, я —

не. А когато ние съ Мърча газѣхме баиритъ, имаше ги на всѣка крачка. Не можехме да увардимъ стоката си отъ тѣхъ. А една година не стигнаха вълцитъ, ами като тръгна и една мечка — стрѣвница. Чувалъ ли си за Бѣльовската мечка?

Не си ли? Чуй тогава да ти разкажа.

Отбилъ се въ Бѣльово единъ циганинъ — мечкаръ. Цѣлъ день кръстосвалъ изъ село, а вечерята се смъкналъ при циганскитъ катуни да преспи. Ала презъ нощта